

— Имамы и казвамы, како какижла, осьмь момичета по двѣ лири?

— Шестнадесеть лиры.

— Четырдесеть стькла шампанія по полов. лирж?

— Лиры двадесеть.

— И шестнадесеть?

— Тридесеть и шесть.

— И десеть лиры ѣденіе-меденіе?

— Четырдесеть и шесть.

— И петь лиры туй-онуй, счупено-мунено?

— Петдесеть и едиж пѣлно.

— Его ти ги.

И Тласко наброи петдесеть и едиж лирж въ ржжжтж на смаянжтж приводницж, която прѣвзета отъ радость рече му:

— Охъ, да ми си живѣ Тласкенце, струвашь едиж цалувкж, като двѣ пары.

— Струвашь и ты едно вжже и малко сапунъ.

— Ха! Ха! Ха!

— Ей тѣй да ти зѣжтъ устата мышкодавнице!

— Ама Тласко ще дадешь да тя цѣлунж веднѣжъ!

— Господь да мя пази! Кога мя хване холерата, тогазъ ела при мене. Сега още, далечъ!

— Но азъ тя обычамъ, бре сынко!

— Мразъ да тя тѣрти, дѣрта вещице!

— Какво? Санкымъ като си облѣкълъ новы дрехы, бей ли си станжлъ та си ся възгордѣлъ и не ны въсприемашь?

— Стори добръ та доведи момичетата или ми дай пары тѣ назадъ.

— Нито едното, нито другото; едиж цѣлувкж че тогазъ.

— Бре махай ся татакъ дѣртелнице, ти казвамъ.

— Дѣртелница? На мене ли казувашь? че на колко години мя имашь?

— Тебе ли? че ты можеше да ми си майка.